

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי מופלאים מופלאים במינו בימינו מתוך "קו השגחה

פרשיות **תזריע מצורע - אחרי קדושים** תשפ"א ◆ עלון מס': **63**

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

תודה על הקוץ

התחיל האיש להודות בשירות ובתשבחות.

ופזמון חדש עלה על פיו: כמה נאה קוץ זה,

המשל על הקוץ מוכיח, שהקוץ הכואב

והתוכניות שהשתבשו היו לטובה. אבל ברור

שהאיש לא נהג כראוי. וכי צריכים להטביע

את חברו ואת כל נוסעי הספינה בלב ים. כדי

שיבין שראוי להודות על המכה שקיבל? וכי

אם כולם בריאים ושלמים, מגיעים ליעדם

וחוזרים מאושרים, אי אפשר להודות להשם?

אדם שמלא טענות כרימון, אין דרך להרגיעו

אלא כאשר יישפך דם זולתו ח״ו? לא כך.

הדרך הנכונה היא לזכור את הסיפור בהתחלה.

מלמדנו הנביא שכאשר המכה נוחתת. כבר אז

יש להודות לה' על שם העתיד: "ישוב אפך

ותנחמני". בטוח שכל הענייו הקשה הזה הוא

במטרה שתנחמני! אין כל ספק שגם בהסתרה

שבתוך הסתרה נמצא משהו טוב, ואולי בעתיד

,הבורא יתברך עושה לנו כל הזמן רק טוב,

ותפקידנו להאמין בזה, ולחזור ולשנן שוב

ושוב: ״ברוך השם... עושה נפלאות לבדו״

(תהילים ע"ב). הקושי הוא שאנחנו לא מודעים

לכך. אף אחד לא מעדכן אותנו שממש ברגעים

אלו ניצלנו מגזירה קשה. רבי אלעזר אומר

(שם): "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו".

הולך לו אדם לסדר את ענייניו ואינו יודע כי

סכנה מרחפת על ראשו, והשגחה מופלאה

ומיוחדת מלווה את צעדיו כדי להצילו. האב

הרחמן מסובב סיבות מלמעלה כדי שבנו

יינצל, ובאותו זמן יש לבן יקיר טענות כלפי

מעלה, ומתקצף: למה לא הולך לי לפי התוכנית

שלי...? ואינו מבין שכל אלו יהמפריעים׳ הם

שלוחים מלמעלה עבורו ולטובתו.

עוד איווכח בכך.

תודה לך ריבונו של עולם!

ההודיה לה' היא חלק בלתי נפרד ממשולש האמונה-בטחון-הודיה. מודים על העבר ההווה והעתיד. קל ונעים להודות על הטוב, אבל כדי לקיים את דרישת חז"ל: "על כל מידה ומידה שמודד לך, הוי מודה לו במאד מאד", צריך עומק של אמונה ועושר של בטחון. יש שואלים, איך אפשר להודות על דברים שלא הלכו לפי התוכנית? לא מדברים כאן רק על פנייה ימינה במקום שמאלה, על חתך קטן באצבע או על איחור משמעותי של אוטובוס בין עירוני. ישנם אנשים שמתמודדים לאורך זמן עם עניינים לא פשוטים. איך מודים לקב״ה על החובות? איך מודים לו על ההודעה מהבנק, שהכסף שהיה אמור להיכנס היום לא נכנס, ורובץ בחשבון חוב של רבבות שקלים? איך מודים על הטלפון ממשגיח הישיבה: "הבחור בדרך הביתה"?... איך מודים על הצורך לבקר אצל רופאים שוב ושוב ולהיכנס לתהליכי רפואה מייסרים?

על זה עונה ישעיהו הנביא. ישעיהו הוא הנביא שאמר את פסוקי הנחמה הרבים ביותר, וניחם את ישראל אף יותר ממשה רבנו. הוא זכה לכך מכיון שקיבל עול מלכות שמים בשמחה יותר מכל הנביאים (ת"ד אליהו רבא ט"ז). אמנם איננו מבינים משמעות הדבר לעומק, מהו ייותר מכל הנביאים', אבל לומדים מכך, כי על ידי שקיבל עול מלכות שמים ואת כל גזירותיו של השי"ת בשמחה, זכה לנבואות הנחמה הרבות, עד שאמרו בזוהר הק' (תצוה קעט:) שאפילו השם יישעיהוי, יש בו סגולה לגאולה. ובילקוט המכירי (משלי ל' יי) כתב, הקב"ה מעיד עליו:

הנביא מלמדנו (פרק י״ב) כיצד להודות על י״סורים: ״אודך ה׳ כי אנפת בי, ישוב אפך ותנחמני״. רבי יוסף דרש (נדה לא.): הכתוב מדבר בשני בני אדם שיצאו לסחורה. המיהרו אל הנמל, ובדרכם עברו בשדה קוצים. לאחד נכנס קוץ ברגלו, לא יכול היה ללכת ונעצר. חברו המשיך והספיק לעלות על האניה, והוא נשאר בשדה והפסיד את הנסיעה. החל מחרף ומגדף את הקוץ, את בעל השדה ואת כל מה שוז. לימים נודע שהספינה טבעה בים, ואפשר לומר קדיש על חברו ועל ממונו.

השגחה שבועית

רוצים מתנה?

"הרעיון שלך בהחלט נחמד", אמרו כמה ידידים דורשי טובתי לפני שלוש שנים כשנפתח 'קו השגחה פרטית' "אבל מסתבר שתוך חודש, מקסימום שלושה חדשים, הקו יסגר". האם פעלתי בחכמה ובשכל? האם היה הגיון בזה? לא! בשכל אנוש אי אפשר להבין את פשר ההצלחה של הקו, שבקרוב עומד לחנוך את השנה השלישית. ההסבר לזה הוא רק שאת הקו הזה פתח הקב"ה בעצמו. קול השם בכוח, קול השב בהדר. אין לי הסבר אחר.

אין יותר מתאים מלהביא בטור הזה את הדברים של הרה״ח ר׳ יוסף מאיר משינסקי שליט״א מבית שמש שהושמעו בקו בחול המועד האחרון:

בזמן ההכנות לבדיקת חמץ, הילדים עמדו מחוץ לדלת עם התינוק בן השנה וחצי ששהה בעגלה. לפתע הידרדרה העגלה במדרגות, והתינוק נפל והתגלגל בכל המדרגות באופן מחריד. בני הבית נסעו איתו לבית חולים, ואני נשארתי בבית לבדיקת חמץ. בבוקר, אחרי כל הבדיקות בבית החולים, התברר שהקב"ה כאילו הניח כריות על המדרגות. הילד אמנם קיבל מכות חזקות, אולם לא ארע לו שום נזק, והמצב ברוך ה' משתפר. אמרתי לילדי": תדעו לכם שההשגחה הפרטית הכי גדולה בספור הזה, זה שהוא קרה אחרי שה' זיכה אותנו להיות מחוברים לקו השגחה פרטית! אם לא כן, ה' ישמור אלו קולות וברקים היו נשמעים כאן בבית... איך הייתם כולכם מקבלים על הראש: 'מה שווה כל הנקיון לפסח אם לא יודעים לשמור על ילד קטן', 'איזו מין אחריות זו להעמיד עגלה לפני המדרגות'...

אבל ברחמי השם אנחנו מחוברים לקו, ולא איבדנו את האמונה! התפללנו וקיווינו לטוב, וידענו שהכל מאתו יתברך!

מסיים ר' יוסף מאיר ואומר:

אם אתם רוצים לתת מתנה לעצמכם, תקשיבו לקו, לשיעורים המרתקים. תתחזקו, תטעינו את עצמכם.

שמעתי מיהודי תלמיד חכם וצדיק שאמר: לכל קהילה יש כיום קו שמפרסם מה קורה שם. יקו השגחה פרטית זה הקו של הקב"ה בעצמוי! הוא הקו שבא לפרסם את שמו יתברך בעולם, קו שמחבר את האדם לאמונה הפשוטה. ממש מחיה נפשות! איזו עוצמה טמונה בקו המתוק הזה, כמה כוח הוא נותן, כמה הכוונה לחיים נכונים!

לא קל לחיות בדור הזה, אבל הקב״ה סידר לנו חיזוק מאין כמותו, שאתו אפשר לעבור הכל. קו השגחה פרטית. זאת המתנה שהוא שלח לנו כדי לקרב אותנו אליו. תפסו את המתנה בשתי ידיים (ואזניים) ותרגישו בעצמכם.

פרסמו את הקו לחברים, הפיצו אותו, היו שותפים בהחזקתו. אין ישראל נגאלים אלא על ידי האמונה.

שבת שלום ומבורך **פינחס שפר** כאשר משננים אמונה ובטחון, יש הודיה עמוקה לה' מתוך פנימיות הנפש. לא מילים יפות בעלמא, אלא אמירה שנחצבת מתוך הכרה אמיתית שהכל לטובה, כולל הקוצים שנתקעו בגלגלי תכניות החיים. בריאות, פרנסה, שידוכים, חובות ועוד - גם הם לטובה, ועל הכל: הודו לו ברכו שמו, כי טוב השם לעולם חסדו.

(מתוך שיעור 196 בשער הבטחון)

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשומעו בשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה)

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

ניסיך שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שום שדכן לא היה מציע דבר כזה

לפני שבת זכור, הראה הרה״ח ר׳ חיים מאיר פיליפ שליט״א לר׳ דוד קלצקיז שליט״א את דברי ה״חתם סופר״ שכל שמחת פורים, עיקרה היא השמחה והבטחון בישועתו יתברך. בתוך הדברים ניגש אלינו אברך נרגש, וסיפר על ישועה גדולה ועצומה שהתגלגלה על ידו.

לפני כמה חודשים הוא הלך להתפלל באחד מהמקומות הקדושים. בימינו, מאז הפציע הוירוס לעולם, יש מאבטח שעומד בחוץ ומווסת את כמות האנשים שבפנים. מותר שיהיו בפנים מספר מוגבל של אנשים, ורק כשאחד יוצא נכנס הבא. כשהגעתי עמדו עשרות אנשים בתור וניצלו את הזמן באמירת תהלים. גם ר' שמואל נעמד ביניהם וחיכה. לפתע הגיע למקום יהודי, עקף את כל התור הארוך וכמעט נכנס פנימה. "הלו.. הלו...", קרא לו המאבטח. "יש תור! אי אפשר להיכנס עכשיו".

"מה תור? מי תור?" היהודי ששמו יהודה התקצף נוראות. "מה באתם פה להשתלט על המקום? מה רציתי בסך הכל, לבוא להתפלל, זה הכל. מי קרא לך בכלל? מה היה רע עד היום? לך הביתה. נסתדר בלעדיך. אתה לא בעל הבית כאן".

השומר לא נותר חייב. "נכון שאני לא בעל הבית, אבל זה התפקיד שלי. אתה חייב לציית״.

חילופי הדברים הלכו והחמירו. נשמעו מילים שאי אפשר לחזור עליהן, וכולם היו המומים מכל המהלך. ר' שמואל, שבאותו יום הקשיב לקו השגחה פרטית ושמע בדיוק את שיעור 141 על ההדרכה של רבנו בחיי להתמודדות עם שונאים ואויבים, שיסבול חרפתו ולא ישיב, החליט לעשות מעשה. הוא ניגש אל הניצים, תפס בידו של יהודה ואמר לו, "יהודי טוב, תירגע, תסלח לשומר ובזכות זה תראה ישועות". יהודה אינו מסכים בשום אופן, "צריך להעיף את השומר". ר' שמואל אמר עם דמעות בעיניים: "רק תקשיב, יש לי חבר, בחור צדיק כמעט בן שלושים. בבקשה ממך, תתגבר! תשתוק! תסלח! יש לך כוח לברך את חברי שיוושע" הוא פנה גם לשומר עם אותם דיבורים רכים ומתחננים בעד חברו שיזכה להקים בית נאמן בישראל. השניים היו נוקשים ונחרצים. הם לא הסכימו לשמוע משום דבר, כל אחד היה בטוח שהוא צודק במאה אחוזים ויותר, אבל גם ר' שמואל לא ויתר. הוא התפלל למלך שהשלום שלו, שישלח לו סיעתא דשמיא ויצליח במשימה, ושוב דיבר עם כל אחד לחוד ועם שניהם ביחד, עד שבסופו של דבר נרגעו הרוחות, נפתחו הלבבות, האויבים נהפכו לאוהבים, סלחו, התפייסו וברכו את חברו המבוגר של ר' שמואל שימצא בקרוב את זיווגו הנכון.

עתה ביקש ר' שמואל שגם כל אחד מהשניים יברכו זה את זה. כל אחד אמר את שמו של חברו החדש וברכו מעומק הלב שיוושע בכל העניינים.

ר׳ שמואל נכנס פנימה, שם שפך דמעות לישועת החבר הבחור שהוא מתפלל עליו שנים רבות כל כך, וגם לישועתו הוא. כשיצא משם הוא פגש את מאיר, חברו מהישיבה. "אשריך! איזה קידוש ה' עשית", קורא אליו מאיר, "ראיתי מה שהיה. לא שמעתי מה דיברת איתם, אבל ראיתי שהצלחת להשפיע עליהם".

"אמרתי להם שיברכו את חברנו שימצא במהרה זיווג הגון. תתפלל עליו גם אתה, .יווגוי׳ את מתקרב לגיל שלושים ועדיין לא מצא את זיווגוי׳.

ר׳ מאיר נדהם. הן לר׳ שמואל יש סאת ייסורים משל עצמו. הוא עדיין לא התברך בילדים, ועם כל זה הוא מקדיש את זכות השלום לחברו. "אני מקנא בך", אמר מאיר. "ככה לחשוב על השני".

"בוא ניכנס ישר לעניין", ממשיך ר' שמואל, "אולי יש לך רעיון בשביל חברנו?" "אני לא שדכז. הבחורה היחידה שאני מכיר זאת אחותי שמלאו לה תשע עשרה לאחרווה".

"אולי זה מתאים?"

מאיר כמעט התעלף במקום, אבל ר' שמואל 'משום מה' נדלק על הרעיון. הוא המשיך ודיבר בשבח הבחור עוד ועוד, "מה אכפת לך לנסות?" הוא שכנע את מאיר, "תאר לך שכאשר הוא יהיה בן 91 היא תהיה רק בת 80. זאת מעלה גדולה".

התחילו בבדיחות, וכשיש שמחה למטה יש שמחה למעלה. כעבור עשרים יום הבחור המבוגר התארס במזל טוב עם אחותו של מאיר, וליהודים היתה אורה.

כשהגיע הבשורה המשמחת שוב עשה ר' שמואל את דרכו אל המקום הקדוש שמשם

לאחר בחירת השפה - ניתן להאזין לסיפ

חדש! שיפרנו את האפשרות להאזנה לסיפורים לפי מס' סיפור בשלוחה 5

מהשם מענה לשון

זה עשרות שנים שחמי עוסק בחינוך. הוא עומד בראשות ישיבה בירושלים לבעלי תשובה ולנערים מתמודדים. כאלו שלצערנו נפלטו מהמסגרת אבל הם רוצים לחזור ולחיות כיהודים חרדיים עובדי השם. עבודתו של חמי מורכבת ורגישה. המון בחורים עוברים דרכו, והוא מתאמץ לראות בכל אחד את הטוב והיפה, להרעיף טללי תחיה על נפשם הצמאה והמחפשת ולהאיר את נשמתם באור התורה ועבודת

באחת השנים הגיע אליו בחור מלוס אנג׳לס שהתרחק מאד מדרך התורה. הוא עשה ממש ככל העולה על רוחו. אחרי תקופת מה קרא לו חמי ושאל אותו, ״למה הגעת לכאן?״ ענה הבחור: "כי אבא שלי שלח אותי".

"זאת לא סיבה מספקת", ענה חמי, "לכאן באים בחורים שרוצים להתקרב ולהתקדם, ואנחנו כאן כדי לעזור להם. אם לך אין תוכניות להתאמץ, אין לך מה לעשות כאן". הבחור ביקש שיתנו לו צ'אנס לעוד כמה חודשים. הצ'אנס

ניתן אבל המצב לא השתנה. שוב קרא לו חמי והפעם אמר כי למרבה הצער אין בררה. השפעתו של הבחור ניכרה גם בין כתלי הישיבה, וזה כבר היה דבר שלא יכלו לאפשר בשום אופן. "אבל מה אומר לאבא שלי?" שאל הבחור. "אני לא יכול לומר לו שאני מסולק". חמי ראה שהבן פוחד מאבא שלו ורוצה לכבד אותו, ואמר לו: "אני אדבר עם אבא שלד".

חמי הרים טלפוז אל מעבר לים: "מדברים מהישיבה". "מה עכשיו?"

ברגע זה הבין חמי שהאבא בעצם חיכה לטלפון הזה. הוא חיכה לשמוע ששוב הבן שלו עושה בעיות, ורק צרות הוא מביא עליו ועל משפחתו. באותו חלקיק שניה הוא הבין, כי הבחור נמצא כבר שנים ארוכות תחת הרושם שכולם מיואשים ממנו, ואם הוא ידבר כמו שתכנן, ויאמר לאבא כי אכן יש צרות והבחור אינו מצליח להשתלב, הרי שהוא סותם את הגולל על כל אפשרות לצאת מהמצב הזה אי פעם.

באותו רגע אמר חמי את המילים שהקב"ה שם בפיו. אין לו הסבר אחר מדוע נהג כך: "רציתי פשוט לספר כמה נחת יש לנו מהבחור, כמה הוא מצליח ומתקדם. ממש הפלא ופלא". האב נשם לרווחה. השיחה הסתיימה בנעימות, והבחור ששמע את הכל שאל את חמי: "למה עשית את זה?"

את השאלה הזאת המשיך הבחור ושאל את עצמו שוב ושוב. הוא היה מוכרח לענות את התשובה ולתת הצדקה לשיחה הכי בלתי צפויה ששמע בחייו. היום הוא כבר נשוי. מגדל את ילדיו בדרך התורה, וקובע עתים לתורה כמה שעות כל יום. קל לשער מה היה קורה אם חלילה היה חמי מדבר עם האב כמו שחשב בתחילה. היה זה חסד השם והשגחה פרטית מופלאה, שהוא אמר את המילים הנכונות. חמי טוען כי אמנם הוא ניחן בהבנה חינוכית, אבל הפעם ההבנה החינוכית שלו היתה כי הבחור חייב להסתלק מהישיבה. בעצמו הוא אינו מבין איך הוא אמר מה שאמר, ובמילים ספורות זכה להציל דורות.

/ 5 מיפור שני א' דחול המועד פסח תשפ"א, סיפור (יום שני א' דחול סיפור מסי 20571)

צמחה הישועה. והפעם כדי להודות. ואת מי הוא פוגש שם? את השומר הנאמז שמרשה להיכנס רק לפי התור. ר' שמואל ניגש אליו בשמחה, ואומר לו: "זוכר אותי? - אתה ודאי זוכר מה שהיה במקום הזה לפני כשלושה שבועות, קולות המריבה והפיוס הנהדר שקידש את השם ברבים. מזל טוב! הבחור שברכת התארס!" השומר כל כך התרגש: "בטח שאני זוכר, ואני רואה שכל הברכות התקיימו! גם אני "!התארסתי השבוע

מזל טוב! מזל טוב!!!

(מתוך שיעור 194 בשער הבטחון)

הבקשה נשלחה לכתובת הנכונה

בחודש אלול האחרון הגעתי למצב כספי קשה מאד. הכל ריק. הארנק ריק, הארונות ריקים, חשבון הבנק מרוקן, והמצב עגום ביותר. אין לי שום מושג איך אני גומר את החודש, ועוד יותר - איך אני מקדם את החגים הבאים עלינו לטובה. רק מלחשוב על ?יבוא עזרי? מאין יבוא עזרי?

התשובה פשוטה: עזרי מעם השם. באותו יום היה לי תור לרופא בירושלים, מרחק של שעה נסיעה מביתי. הצטיידתי בספר תהלים, וכל הדרך אמרתי פרק אחרי פרק בבקשה ובתחינה לבורא העולם, כל יכול, אשר לו הכסף והזהב והוא אשר נתן לנו את החגים והמועדים, שישלח ישועה ויפתח את אוצרו הטוב. אמרתי תהלים בדמעות, בקריאה נואשת ממש, ובהרגשה חזקה שרק הוא יכול להושיע. גם במרפאה, בתור לרופא המשכתי בפרקי התהלים. הם הביאו מרגוע לנפשי וחזקו אותי בבטחון כי הישועה בוא תבוא.

הנסיון הקשה חיכה לי דווקא בערב. אחד מידידיי, עשיר גדול, חיתן את בנו. הלכתי לחתונה, וכאן מצאתי את עצמי בין שועי ארץ, גבירים אדירים שבשבילם אלפיים שקל הם ממש כלום, ובשבילי סכום כזה יכול להוות הצלה של ממש. חשבתי לעצמי, הרי יש לי הזדמנות להביע את מצוקתי בפני כמה מהגבירים פה, ולקבל מהם נדבה הראויה להתכבד. את המחשבה הזאת שאיימה לקנות שביתה בלבי מיהרתי לסלק מיד. לצערי, כבר ניסיתי פעם לעורר רחמיהם של בני אדם. זו אשליה לחשוב שהם יכולים להעניק לך דבר מה. שוא תשועת אדם! חברי קרא לי לשבת לידו, וסביב השולחן ישבו גבירים שלא היה מזיק להם לאוורר קצת את הכיס. שוב חשבתי, הן נמצאים פה לידי אנשים שכסף לא נחשב אצלם. למה לא לנסות? ושוב אמרתי לעצמי, אל תבטחו בנדיבים. הקב״ה גדול, ואם ירצה הוא יתן לי בלי שאתערב.

באותו שולחן ישב חבר מימי הישיבה. עשרים שנה חלפו מאז ישבנו יחד לספסל הלימודים. והוא התרחק מעט, כבר לא נראה ממש כבן ישיבה. הוא שמח לפגוש אותי, חבר מן העבר, ושאל ״מה אתה עושה בחיים?״

"יושב ולומד", אמרתי לו, "עושה שטייגן במיר".

"ואתה מאמין בזה?" הוא שאל.

יאתה לא מאמין בזה?" החזרתי לו, "וכי יש תכלית אחרת? וכי יש משהו אחר בעולם? מה יש לעשות כאן אם לא זה?" בפשטות אמרתי זאת, מכל הלב. נכון שקשה לי, נכון שאני מתמודד בענייני פרנסה, אבל עמוק בפנים אני מהמאושרים בתבל! אשריי ששמת חלקי בין יושבי בית המדרש. זה ברור לי מעבר לכל ספק, ושום קושי בעולם לא יעיב על האמת הפשוטה הזאת.

הוא ביט בי בתדהמה. עד עתה הוא לא חשב שהוא מפסיד משהו. דבריי שיצאו מהלב חלחלו לתוכו. אחרי הריקודים הוא ניגש אלי ואמר לי, "אני רוצה לקחת חלק בלימוד התורה שלך. האם תסכים לעשות אתי הסכם יששכר וזבולון?"

"אתן לך כל חודש אלפיים שקלים. מקובל עליר?"

הקב״ה שלח אותו ברגע הנכון להוציאני ממצוקתי, וכל זה בלי שאומר מילה אחת, רק בזכות הבטחון והתפילה. הודו לה' כי טוב!

ההסכם עבד יפה במשך כמה חודשים. בחודשיים האחרונים התמיכה שלו לא הגיעה. נזקקתי מאד לכסף, אך לא פניתי אליו. כי גם הפעם, בחמלת ה' עלי, זכרתי שלא לבטוח בנדיבים. יתכן שקצת יותר מדי סמכתי על ההסכם, ולכן קבלתי תזכורת לבקש מה' את פרנסתי. פתחתי ספר תהילים ואמרתי כמה פרקים בהשתפכות הנפש. אחרי כמה דקות אני מקבל טלפון מהנדיב. הוא מתנצל על העיכוב בתמיכה, והוא כבר מכניס לי ארבעת אלפים שקלים על החודשיים האחרונים.

שוב זכיתי לקבל חיזוק. חזקו ויאמץ לבבכם, כל המייחלים להשם.

(יום שלישי פרשת ויקהל פקודי תשפ"א, בוקר, סיפור 1 / סיפור מס' 18382)

רים בשלוחה 1 לראיונות בשלוחה 5 < 6

> 3, בעת האזנה לסיפורים ניתן להקיש * > 9 כדי לשמוע את מס' הסיפור

השדכן על

אחר, חורפי. ח' בשבט.

שמי יום טוב קליין, ואני מתגורר באשדוד. בתחילת חודש כסלו, קצת אחרי אמצע הלילה, חייגתי בטעות לחבר. הוא הרים לי ונדהמתי לשמוע את קולו. כלל לא התכוונתי להתקשר אליו. "סליחה, אני מתנצל", אמרתי מכל הלב, כשאני נבוך מאד, "זה היה בטעות, סליחה על השעה המאוחרת".

"זה בסדר", ענה החבר, שדווקא נשמע יותר כמו אדם באמצע היום, "תגיד לי, מתי אתה נוסע לקרעסטיר?" "אם תארגן משהו אצטרף אליך", עניתי לו, והוא סיפר שהוא רוצה להיות בציון ביום ג' שבשבוע של פרשת בשלח. הסכמתי לרעיון ואכן החבר הזה ארגן טיסה ישירה ומסודרת כיאה. עד אז הייתי כבר פעמיים בקרעסטיר, ביום ההילולא של הרה"ק ר' ישעיה זי"ע, ועכשיו נבחר תאריך

אור לח' בשבט השתתפתי במעמד "לחיים" עם חברי החבורה שלי - שבעה במספר. ברכנו זה את זה מעומק ליבנו, ואכן היה הרבה על מה לברך, כבני אותו גיל עסוקים כולנו בשידוכי הבנים והבנות וצריכים ישועות גדולות.

למחרת, מצויד בברכות החמות יצאתי לטיסה שארגן החבר שהתקשרתי אליו בטעות. הוא שייך לקהילה אחרת בעיר, ועוסק בכלל כמשגיח כשרות ולא כסוכן נסיעות. הזמנתי מקום בטיסה, הן להלוך והן לחזור, ויצאנו ישירות לבודפסט. הטיסה היתה נוחה, ישבתי בספסל הראשון, כשהמושב לידי ריק. הגענו לפנות בוקר ומיד התחלנו בדבר שלשמו הגענו. קודם נסענו לאיהעל - עירו של רבו של רבו של הרה"ק רי ישעיה זי״ע, ואחר כך המשכנו לקרעסטיר. עלינו לראש ההר, שם נמצא הציון, סעדנו את ליבנו בארוחת בוקר, וסיימנו את כל ספר התהלים במשך כשעתיים וחצי. לידי עמד יהודי מאשדוד שגם הוא שפך את ליבו במזמורי דוד המלך, והוא ביקש מה' שיזמן לו זיווג הגון לבנו תוך שלושים יום. אני עמדתי והתחננתי על זיווג הגון לבתי היקרה, ושנינו לחשנו את משאלותינו לפני הקב״ה מבלי שנדע איש על משאלתו של רעהו. בהמשך התברר לנו שממש באותו זמן התנוצץ רעיון במוחו של שדכן.

כזכור, המקום שלידי במטוס היה ריק, ומשום מה, בחזור, החליט האיש שהתפלל לצידי לשבת לידי. גם הבחור שלו היה עימו, ואנחנו מצאנו אוזן קשבת זה אצל זה. הוא סיפר לי על בנו ועל מה שהוא מחפש עבורו, ואני סיפרתי על בתי ומה שאני מחפש עבורה. לא ניסינו לשדך בינינו, כי יש הבדלים בסגנון בין המשפחות. רק שוחחנו כידידים.

למחרת התקשר ידידי לטיסה לשדכן שכבר הציע רעיון אחר והתחיל לקדם אותו. הוא שאל אותו אם יסכים לשדך בינינו. ״בדיוק אתמול חשבתי על הרעיון הזה״, הוא סיפר, "אבל חשבתי שלא תרצו".

"אם היית מציע לי אתמול את הרעיון, לא הייתי מסכים, אבל ישבתי ודברתי עם אבי הבת כמה שעות במשך טיסה שלימה, וראיתי שיש בהחלט על מה לדבר״.

שיחה דומה התקיימה גם ביני לבין השדכן. הוא היה קצת נבוך כשהציע לי את השידוך, "אני לא בטוח שזה מתאים לך", הוא אמר, אבל הרגעתי אותו, "בחור כזה בדיוק אני מחפש. ראיתי אותו כשחזרנו מקרעסטיר ודברתי עם אבא שלו״.

השידוך הזה לא יכול היה לצאת לפועל אם לא הנסיעה המשותפת. אם השדכן היה אומר לי את השם יום קודם לכן, לא היה על מה לדבר. אבל כשרבי ישעי׳ מקרעסטיר זי"ע מעורב בשידוך, זה אחרת.

שלושה שבועות אחר כך סגרנו ווארט בסיעתא דשמיא, ממש כמו שמחותני ביקש - תוך שלושים יום.

(ראיון עם בעל המעשה שליט"א - אידיש ראיון 4, עברית ראיון 7, ניתן לשמוע בשלוחה 5/6 לאחר בחירת השפה)

שאלה פרטית

המרבה להשתדל משובח

הרב יהושע כהן מירושלים, הרב מנחם גרוס מירושלים: שונה

ההשתדלות בגשמיות מההשתדלות ברוחניות. בגשמיות היה

לנו לקבל כל צרכינו כשאר בעלי החיים, והעיסוק בפרנסה

הוא רק מחמת גזירת הבורא: "בזיעת אפך תאכל לחם", לכן די

בהשתדלות מועטה כל אחד כפי מידת בטחונו, ואין להתייחס

לתוצאה. לא כן ברוחניות, שם אנו צריכים לעמול ולהתייגע אף

ביותר מכפי כוחנו, ואדרבה רצון הבורא הוא שנרבה בהשתדלות

ובעשיה, וההשתדלות תעשה פרי. וכי יכול האדם לומר

"השתדלתי ללמוד תורה"? העיקר הוא הלימוד ולא ההשתדלות.

הרב שלמה זלמן בוים מביתר עילית מסמיך לזה אמרה נאה: עלה

ברעיוני לפרש הכתוב בספר תהילים (עג): ״מי לי בשמים ועמך

לא חפצתי בארץ". "מי לי" - כמאמר חז"ל אם אין אני לי מי לי, על העניינים ש"בשמים" - כלומר בעניני רוחניות צריך לומר אם

אין אני לי מי לי. לא להתעצל ולא לסמוך על שום אדם. והכתוב

ממשיד ואומר "ועמד" - שאתה תעשה - "לא חפצתי בארץ".

בעניני ארציות איני חפץ שתפעל הרבה. הרה"ק רבי בונים

מפשיסחא זצוק"ל דרש על הכתוב (תהילים קה): "ישמח לב

מבקשי השם" מדוע לא כתוב מוצאי השם, אלא מכאן שהביקוש

גרידא, ההשתדלות והרצון, הוא חלק מעבודת השם, ויש לעסוק

הרב ישראל משה מירושלים: איתא בחולין (פט, א): אמר רבי יצחק,

מאי דכתיב (תהלים נח, ב): "האמנם אלם צדק תדברון מישרים

תשפטו בני אדם" - מה אומנותו של אדם בעולם הזה? ישים

עצמו כאלם, יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר יצדק תדברון׳.

- ייאלם": "אלם" ביאר בזה הרה"ק בעל האהבת ישראל מויזיניץ זצוק"ל:

נוטריקון אמר לה׳ מחסי, בעניני עולם הזה יש לסמוך על הקב״ה

ולא לעשות כלום, יכול גם בדברי תורה - עניינים רוחניים? על זה

הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש מטעים את הדבר במעשה

רב מהגאון הגדול רבי זאב זצוק"ל הרב דבריסק. פעם אחת

שיגרו להרב אתרוג מהודר מגידולי ארץ מרוקו, אך הפקידים

לא הרשו להכניסו לארץ. הרב זצוק"ל לא נח ולא שקט ושלח

שלוחים לפעול שיגיע האתרוג לידו, וגם ביום הושענא רבה עד לעתותיי ערב התאמץ בזה. וזאת היה רק להידור מצוה, כי היו

לו אתרוגים לקיים את המצוה. עובדא זו היא בנין אב לכל

נאמר וכוי, שבעבודת השם יש להשתדל ולעשות.

וכרוב היגיעה כן גודל הסיעתא דשמיא.

בכד יותר ויותר.

שאלות ותשובות באמונה. בטחוו והשגחה פרטית

שאלה מספר 16

רחוקים, האם הוא צריך לעשות השתדלות יתרה?

א.נוו. אנוודוד

בעניין ההשתדלות, למדנו שאין צריך לעשות השתדלות יתרה על

המידה. האם בעניינים רוחניים הוא גם כן? למשל העוסק בקירוב

העניינים הרוחניים, שיש לעשות מעל היכולת. אמנם גם בזה יש לזכור כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל.

גבול ההשתדלות

הרב משה רונא מודיעין עילית: שאלה זו נשאלה בפני מו"ר שליט"א וענה לי בזה הלשון: מקובלני מפי רבותי: בעניני רוחניות המינימום הנדרש הוא המקסימום האפשרי.

הרב נח גוטמן ירושלים: אמנם כן, גם ברוחניות התוצאה אינו קשורה להשתדלות והוא הנותן לך כח לעשות חיל. אך לא כמו בגשמיות, כאן צריך להשתדל יותר מכפי כוחו, עד שנדע בוודאות שעשינו ככל יכולתנו.

לקונו לעוסק בצרכי ציבור. במצוות המוטלות על האדם חובה עליו לעשות כל טצדקי ואף יותר מכפי כוחו, ולבוא לכך שיקיים המצוה בשלמות ובכל הידוריה, ואינו יכול לתרץ את כשלונו בכך שהוא השתדל. אמנם בהתעסקות בצרכי ציבור צריך האדם לדעת כי מוטל עליו לעשות ולנסות, והתוצאה אינה קשורה בידו.

הרב דוד לייפער מירושלים: השואל מתייחס בשאלתו לענין קירוב רחוקים. אמרו חז"ל (במ"ר כא): "גדול המחטיאו יותר מההורגו." ומידה טובה מרובה. כאשר מזכה בר ישראל בקיום המצוות הוא כמחיה נפשות, וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא (מסכת סנהדרין פ"ד). מובן מאליו שבהצלת נפשות אין גבול בהשתדלות שצריכים לעשות.

אני מתחזק רבות באמונה ובביטחון ומושרש בקרבי

יש לחלק

הרב חיים הורוביץ אשדוד: יש לחלק בין החיובים שבין האדם

הצלח ופעווח

שאלה לגליון 65

שכל הקורות אותי בכל מצב ועניין, הוא מגזירת הקב"ה, ואם הקב"ה עשה כן, זה ודאי לטובה, וברצונו יסירנה. מאידך, פעמים רבות ייתכן שהאדם עצמו ברשלנות או בטעות הביא במו ידיו לתוצאה עגומה שהוא סובל ממנה, למשל בעניני חינוך הילדים או בשלום בית. האם ראוי להשיל את האחריות האישית ולומר שהיא גזירת שמים? י.מ. מודיעין עילית

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 10-31-02-20 שלוחה 3 > 5 (לאחר בחירת השפה) [זמן ההקלטה מוגבל ל- 3 דקות] | במייל T023011300@gmail.com תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת אמור. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

בערבי פסחים ההוצאות רבות. והנה המקרר שלנו יצא מכלל שימוש. אותו מקרר שמשמש אותנו כבר עשרות שנים מצא לו זמן נוח לשבות.

בעל המשפחה עמד בפני ניסיון גדול מאוד. כבר חודשים ארוכים שהוא עומד בהצלחה בקבלה טובה שקיבל על עצמו, שלא להשתמש כלל בכרטיסי אשראי ולא לקחת הלוואות. חייו הפכו להיות מאושרים ורגועים. אך עתה - מה יעשה? וכי ישאיר את ביתו ללא מקרר?

לאחר מחשבה מרובה החליט: מקרר חייבים לקנות. בימינו אין אפשרות להסתדר ללא מקרר. כבר חודשים רבים שהשם זן ומפרנסו, היפלא מהשם דבר? כשם שעד היום הוא זן ופרנס וסיפק את צרכיו באופן מופלא, הוא יכול גם לתת לו חמשת אלפים שקלים לרכישת המקרר.

אמר ועשה - הזמין מקרר. מה יהיה? מהיכן ישלם? יש עוד מספר ימים עד להגעת המקרר. עד אז ישועת השם בא תבוא. ואכן כך היה. ביום התשלום הגיע לידו מלוא הסכום במזומן באופן פלאי: ידיד שלווה ממנו לפני זמן רב סכום כסף, נזכר בדיוק ביום זה לפרוע את חובו. הסכום תאם במדויק למחיר המקרר.

בסיפור כזה עלינו להיות זהירים, כי על פי הלכה אסור כמובן . לקנות מוצר אם אין כסף לשלם, אבל אני מספר את הסיפור להראות עד כמה גדול כח האמונה.

זהו סיפור אחד מיני אלפים המגיעים לאוזני. וגם אנוכי בעצמי כול להעיד בנפלאות השם. טוב לחסות בהשם. חסדי השם כי לא תמו, אין ערוך ואין שיעור לשפע הטוב הזורם ללא גבול. פסח הוא חג האמונה. בו אנחנו מכניסים בקרבנו את מיכלא דמהימנותא. בחמץ משקיע האדם את כוחותיו. לש את העיסה, מתפיח, מוסיף טעם ומשפר. מצה - כל כולה נעשית מעצמה ללא עזרת האדם. מערבבים קמח עם מים, וזהו.

לאחר שאכלנו את המצה והעמסנו בקרבנו מאכל אמונה, בכוחנו לבאר ענייני אמונה, לשומעם ולהפנימם.

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 > 3 (לאחר בחירת השפה)

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א אין גבול לשפע הזורם

בן חורין או לחם עוני בליל הסדר אנו נוהגים כבני חורין. מאידך, מונח על השולחן

המרור והלחם עוני. מה פשר סתירה זו?

בספר הקדוש "אור המאיר" מובא. שבכל זמז ועת יש צירופים חדשים, פירושים חדשים, השייכים לאותו זמן. גם אנו נתרץ סתירה זו במהלך מסוים מניסיונות השייכים לבני דורנו.

בימינו אנו עדים לתופעה מוזרה. אנשים עניים שאין בידם מאומה נוהגים כעשירים מופלגים וקונים מכל הבא ליד. מאידך יש אנשים אמידים שנוהגים בחשבון ואומדנא ואינם מפזרים את כספם. קשה היום לדעת מי הוא העני ומי הוא

כאשר נתבונו מעט. נראה שהנהגה זו היא היא ממש הסתירה שהבאנו. רבים מבני דורנו נוהגים כבני חורין ובחדא מחתא כרוך אצלם המרור והלחם עוני.

ידוע שבמצרים הייתה הדעת בגלות. פרעה הרשע אמר: "תכבד העבודה על האנשים... ואל ישעו בדברי שקר" זו הייתה כל מטרתו: שאנשים לא יחשבו, שיפעלו ללא דעת. ברגע שבני ישראל התחילו לחשוב, מיד הם זעקו אל השם ועל ידי כך נתגלגלה גאולתם.

אכן, יצאנו ממצרים, אך ייתכן מאוד שיש אשר נשארו עבדי פרעה. דעתם בגלות והם אינם חושבים, קונים עוד ועוד, ללא חשבוו וללא מחשבה על זמו הפירעוו שבוא יבוא.

לזה אנו מרמזים בשילוב של הבני חורין, המרור והלחם עוני בשולחו אחד. על תשוקתנו לצאת מגלות הדעת. להיות מעבדי הקב"ה ולא מעבדי פרעה.

כאשר נפנים שאנו צריכים לנהוג במנהג המצה: "וישא העם את בצקו טרם יחמץ״, לסמוך על השם באמונה שלמה מבלי לפסוח על שני הסעיפים בעשיית תחבולות, או אז נזכה ליציאה מכל המיצרים ולרוב טוב הצפון ליראיו. וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, אמן נצח סלה.

חדש! שלוחה חדשה לשאלות, תגובות, הארות 3 < 3 < 2 להרה"צ ר' בעריש שנייבלג שליט"א בשלוחה

השפעה פרטית

עברנו תקופה מאוד קשה בבית, מה שהחזיק אותנו זה ה'קו השגחה פרטית' והעלונים, עברנו את התקופה בקלות באמונה ובשמחה. תודה לכם מזכי הרבים.

י. ק. - בני ברק

חיכינו לשידוך לבתנו היקרה, הבטחנו תרומה לקו, בפסח האחרון היא

התארסה, אחרי האירוסין סיפרנו את זה לחתן, אומר לנו החתן, גם אני תרמתי ל'השגחה פרטית', ברוך ה' שב'השגחה פרטית' נהיה שידוך כזה...

Z

טלפוו עוהגיע למערכת

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בנים ובני בנים יראים ושלמים

התקשר עכשיו להו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר בעמדות נדרים לאומי סניף 902 | לת.ד. 5475 | פלוס על שם חשבון 57390056 ירושלים 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם יששכר זבולוו

בח"י אלף מאזינים לחודש בכולל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולזכות **עידו ישראל בו טרז אסתר** וזוג' **איריס בת סוליקה** ויוצ"ח שיחיו

לזכר הרה"ק רבי **שלמה בן יוטא** זצוק"ל הי"ד **מקרלין** והרה"ק רבי **ישעי'ה** ב"ר **משה** זצוק"ל **מקערסטיר** ולע"נ הילדה **מרים חנה** הי"ד בת יבלחט"א הרב **יעקב**

ולזכות **עובדי מרים פיננסים**

עלונים ל- 60 בתי כנסת

לטובת נשמת הצוה"ח מרת **הניה כהן** ע"ה בת הרב **יעקב עובדיהו** שליט"א עלתה למרום כ"ו ניסן תש"פ

עלונים ל- 40 בתי כנסת

לרפואת **דוד בן אסתר** בקרוב ממש

לזכות **י.י. בן ב. ש.**

להצלחה בתורה וביראת שמים ורמקוח חורה ודריאוח ופרוחה ונחת דקדושה מכל יוצאי חלציו

בעילום שם

לזכות שימצא דירה בקלות בקרוב

בעילוח עוח

לזיווגים הגונים ולהצלחה לכל במשפחה

המעוניינים להפיץ את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה בטלפון 270-5866-075

מענה אנושי בין 12:00 ל-14:00 ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם בס"ד

משלוח הגליונות הינה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים ומעלה בהצגת נקודות חלוקה

ההרשמה לקבלת העלון במייל בנתובת GMAIL.COM ההרשמה לקבלת העלון במייל בנייל ההרשמה לעלונים באידיש ואנגלית במייל הנ"ל

העלוו יוצא לאור בשפות עברית, אידיש ואנגלית

B023011300@GMAIL.COM - לקבלת העלון במייל